

לולה באראק-ישראל הקטנה
סוניה פרס הביאה את לאה רבין

25 שנים באה לעשות חליפה. היא מאוד צנועה. היא הביאה אליי את לאה רבין. עכשיו לא עשיתי לה בגדים. היא מאוד נזהרת. מאוד לא רוצה שיגידו עליה שהיא בובונית.

● תספרת גם לעליזה בגין?

לא. אף פעם היא לא ביקשה.

● ולאורה הרצוג?

כן. היא קליינטית טובה. כל פעם שהיא נוסעת, אני עושה לה בגדים. כשנסעה למלכה

**„הנכד של יידי הדסה
סמואל, הבן של אדווין,
הוא מדען במכון ויצמן.
הוא ידש תואר לורד,
ויכול לשבת בבית
הלורדים הבריטי”**

באנגליה, גם כעת. בשביל הנסיעה לאירלנד, עשיתי לה.

● מי שילם את הבגדים של לאה רבין, כשנסעה להושינגטון ואת הבגדים של אורה הרצוג?

אני באמת לא יודעת. בטח יש לזה תקציב. הן מוכרות להיות ייצוגיות.

● כמה עולה לתסור אצלך שמלה? אני לא מדברת על זה, זה לא יפה לדבר על דברים כאלה, זה תלוי למה. למי, אני באמת לא מדברת על זה.

● את בטח מלמדת אוסנה?

(המשך בעמוד 42)

● **היה לבגוריון יחס לאוסנה?**
לא. בכלל לא. אבל פעם אחת כאתי עם פולה הביתה והיא הראתה לו שתי שמלות שעשיתי לה ואמרה רודי, מה אתה אומר, השמלה הזאת או הזאת, אז הוא ענה: יש לך פה המומחית הכי גדולה בארץ, מה את רוצה ממני. הוא היה איש עם לב. פולה היתה אומרת: בגוריון מאוד חכם, אבל לא מבין באנשים, אני מבינה. היתה לה חכמה כפרית והיא תפסה את הבן-אדם. לפעמים היתה אומרת: זה קוץ-מוץ' הבן-אדם הזה, זה שום דבר, לפעמים היתה אומרת: זה איש חכם, איש טוב ואף פעם לא היתה טועה.

● **אומרים שהיא לא המציאה את הטקט.**
זה נכון. פעם אחת היא ישבה פה, היא אהבה מאוד רכילות ולהסתכל על אנשים. היא אהבה לבוא לפה לראות מה הולך. הייתי אומרת לה: פולה, את לא צריכה לחכות והיא אומרת: לא, זה בסדר, יש לי זמן והיתה ככה יושבת ומרכלת ומסתכלת. אז פעם אחת היא ישבה פה ושם מדרה איזה גברת בגד, אז פולה שואלת אותה: את מקרקוב, לא? והגברת עונה: כן, גברת בגוריון, איך את יודעת? את נראית לי כמו גליציה, ענתה פולה והגברת נהייתה חיוורת כמו הקיר.

אם פולה אהבה מישוה, היא אהבה, אם לא אהבה, אז אוי ואבוי. את דאג המרשילר היא לא אהבה ובגלל זה שאלה אותו את השאלה המביכה הזו למה הוא לא מתחתן. היא ידעה בדיוק למה הוא לא מתחתן, אבל רצתה לתת לו להרגיש לא נוח.

היא היתה קנאית עד יומה האחרון. כשבין גוריון היה בן 80 ומלאו 50 שנה לגישואיהם, הם היו צריכים לנסוע לארוחת-ערב של הבונדס במיאמי. לפני זה פולה צלצלה ואמרה: לולינקה, אני לא מרגישה טוב ומוכרח לנסוע לארצות-הברית, בואי הנה ותעזרי לי לבחור בגדים. באתי אליה, לא היתה לה עוזרת כל הזמן, רק כמה שעות, אז היא קראה לשוטר מבחון שיוצא את השמעטס מהארונות. אמרתי לה: פולה, זה שמעטס, את לא יכולה ללבוש את זה, ואז היא אמרה: אני לא מרגישה טוב ואין לי כוח לבגדים. אמרתי לה: אז אל תסעי. היא הסתכלה עליי ואמרה: מה עם כל הוייברס, שאני אתן לבגוריון לנסוע לבד?

הייתי בדיוק בסיוור כאמריקה ובאתי לפגוש אותם במיאמי. נסענו לשדה-התעופה והיו שם עיתונאים ועיתונאית אחת שאלה: מיסטר בגוריון, זהו הביקור הראשון שלך במיאמי... ועוד לפני שבגוריון הספיק לענות, ענתה פולה בשמו: כן, זה הביקור הראשון שלו והוא לא הפסיד מיידועימה.

בניו-יורק בא לבקר אותם גלסון וקופלר, שהיה מושל ניו-יורק, הוא בא למלון והביא להם כמתנה להגל היוכל של הגישואין פסל מורדני. מאוד יפה. פולה לא אהבה את הפסל ואז וקופלר אומר לבגוריון: נו, אחרי 50 שנה, מי מהל את הגישואין שלכם? בגוריון ענה, בהומור: שאל את אשתי ואז פולה הסתכלה על וקופלר בכמט הורג ואמרה: אתה יודע מה? שאלת שאלה אחת יותר מדוי. וקופלר השתתק מיד.

● **ואיך הגיב בגוריון על הדברים האלה שלה?**

הוא צחק. הוא אף פעם לא אמר לה כלום. לפני מלחמת ששת-הימים לא ידענו מה הולך. בגוריון לא היה בממשלה והוא ואשכול לא ריברו ביניהם ואז פולה מצלצלת יום אחד ואומרת: לולינקה, בואי הנה! באתי עם בעלי ופולה

בא לארץ כשהסתבת היתה בחיים, הוא קיבל מילגה בכימיה לאוכספורד וורה קיוותה שהוא יהיה כמו הסבא ושיבוא הנה לעבוד במכון ויצמן. כשהסתבת היתה בחיים הוא בא פעמיים בשנה לבקר. חשבנו שיבוא למכון, אבל כשהוא גמר את אוכספורד, הוא לא רצה לעלות ארצה, לקח ג'וב באיוו חברה לטרנספורטיישן, שם כלונדרון, וחי שם עד היום. חיים ויצמן אף פעם לא היה

**„היו לי הרבה קליינטיות
ערביות מיפן, מיספחת
חומסי, מיספחת
נאששיב, וגם ערביות
מביירות. הן היו באות כל
קייץ לחל'אביב, היו גרות
ב„גת רימון“, שהיה מלון
מאוד אלגנטי”**

פופולרי. הוא היה מאוד זקן ומאוד חולה כשבא לפה ובגוריון היה פיגורה דומיננטית. בגלל זה אולי לא אהבו אותו או את אשתו.

■ ■ ■

● **ואיך קרה שאשה מאוד מרושלת, כמו פולה בגוריון, הסכה גם היא לקרחה שלך?**

פולה היתה שלומפר בבית. היא היתה באה הנה, אליי, עם מכנסיים שבגוריון כבר לא לבש. הייתי אומרת לה: פולה, איך את יכולה, יש פה אנשים, והיא היתה עונה: אל תבלבלי לי את המוח, אני עייפה וזה נוח. אבל כשיצאה עם ביג'י היתה טיפ-טופ. היא לא היתה יפה ולא היה לה גוף, אז לא ראו שהיא מתלבשת בכלל. כל החיים של פולה היו לשמור על בעלה. בגוריון חי כל כך הרבה שנים כי פולה היתה כמו כלביה-שמירה שלו. תמיד שמרה שבגוריון מוכרח לנוח, כך גוריון מוכרח לאכול, בגוריון מוכרח לקרוא. ביג'י שמע מאוד מה פולה אומר לא וכתה: נפטר. שבועיים לא אכל, הוא קיבל את זה. שהיא מתה, הוא לא יכול היה לאכול מאף אחד אחר.

פעם פולה באה לפה, ישבה ופתאום קפצה: אני מוכרחת ללכת, לתת לבגוריון אוכל. אמרתי לה: פולה, הבחורה לא יכולה לתת לך? היא אמרה: הוא לא לוקח אוכל מאף אחד, רק ממני. כשנפטרה, בגוריון תרגם ביד שלו את המכתבים שהוא כתב לה והיא כתבה לו. כשמלאו שנה למות פולה היתה אסיפה והוא קרא מיכתב אחד שכולנו יישבנו ובכינו, תיכף אחרי זה הוא שלח לנו את הספר מיכתבים לפולה וכתב: ללולה ולדולפי מפולה ורוד בגוריון. אפילו שכבר מתה. תמיד, כשפגשתי אותו, היה אומר: למה הוא נפטר לפני. הוא תמיד, במשך שנים עשרה שנים שחי אחריה, כל פעם שפגש אותו היה מדבר רק על פולה.

● **הוא ריבר איתך אנגלית?**

הייתי היחידה שהסכים לדבר איתה אנגלית. הוא היה אומר: לולה, יש רק דבר אחד שאנשים יכולים להיות נגדר, זה שאת לא מדברת עברית.

לולה עם דודי ופולה בגוריון

פולה אמרה: אל תבלבלי במוח! זה נוח ליי

● **מי הלכותות שלך כיום?**

שני שלישי מחו"ל. הן באות לפה במיוחד מאנגליה, מניו-יורק, מברזיל, ממקסיקו.

● **יצא לך לפגוש אוסנאים בעלי-שם בעולם?**

אני מכירה אישית את כל האופנאים החשובים, רודי, ולנטינו, ג'ינזש, סרילואן גם מכירה.

● **סוניה פרס גם תופרת אצלך בגדים?**

היא קליינטית שלי מלפני הרבה זמן. לפני